

CERKVENI GLASBENIK.

Glasilo Cecilijinega društva v Ljubljani.

Izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z glasbeno prilogo vred 5 kron,
za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofije 4 krone.

Uredništvo in upravnništvo: Pred Škofijo št. 12, I. nadstr.

Naš list in priloga.

Ze v zadnji številki lanskega „C. Gl.-a“ je bilo naznanjeno, da se z novim letom uredništvo izpremeni.

Podpisani novi urednik iskreno pozdravljam vse cenjene „C. Gl.-ove“ naročnike — bravce, posebno pa še gg. sotrudnike — dopisovavce našega sicer majhnega in skromnega, a med slovenskimi listi vendar važno mesto zavzemajočega in neobhodno potrebnega lista. Naj mi bo nadalje dovoljeno omeniti, da sem prevzel uredništvo lista po želji prejšnjega prezaslužnega urednika, preč. g. kanonika dr. Andr. Karlina, ki je obljubil, da hoče, četudi ne več kot urednik, vendar tudi še za naprej ostati z listom v najtesnejši zvezi in delati zanj, kolikor mu bo poleg drugih opravil sploh mogoče. Zaslug, ki si jih je dr. Karlin stekel kot urednik šestih in pol letnika „C. Gl.-a“, ne bom tukaj podrobneje našteval, a zamolčati ne smem dejstva, da se je ravno pod njegovo jako spretno uredniško roko naš list povspel do odlične višine in si pridobil častno mesto med dandanašnjimi cerkvenoglasbenimi strokovnimi listi. Mislim, da se bomo prejšnjemu uredniku za trud, ki ga je imel z urejevanjem našega lista, najlepše hvaležne izkazali s tem, če bomo izkušali ohraniti, kar je on v svoji vnemi in požrtvovalnosti listu pridobil, in če si bomo prizadevali polagoma izvesti vse to, kar je on v svojem zadnjem članku „Pogled v preteklost in bodočnost“ (Glej „C. Gl.“ 1910 št. 12) kot v nekakem testamentu določil in začrtal.

Kot dosedaj tako se bo „Cerkveni Glasbenik“ tudi v bodoče trudil in boril za preosnovo in izboljšanje cerkvene glasbe po Slovenskem. Poučeval bo nevedne, budil zaspane, navduševal pridne in delavne, pa tudi svaril in karal malomarne in svojeglave. V cerkvi in še posebno pri službi božji se spodobi le dostojnoumerjena, sveta, a obenem umetno zložena, lepa glasba.

Na tem stališču je stal „Cerkveni Glasbenik“ od svojega početka, na tem stališču stoji danes in s tega stališča se premakniti ne sme, ker to hoče in zaukazuje sv. Cerkev, iz najnovejše dobe špeciелno Motuproprio Pija X.

Da bo naš list mogel vsestransko vstrezati svoji nalogi, se uredništvo toplo priporoča predvsem cenjenim dosedanjim sotrudnikom, in jih prosi nadaljnegaj prijaznega sodelovanja. Gg. organiste oziroma cerkvene pevovodje še posebej prosim, da se semtertje spomnijo „Cerkv. Glasbenika“ vsaj s kakim četudi kratkim poročilom. Dopisov z raznih korov prihaja listu sploh premalo. To mora postati drugače. Če bi vsakteri organist ali pa — če bi ta ne znal ali ne mogel — župnik oziroma kaplan iz dotičnega kraja vsaj enkrat na leto poslal cerkvenoglasbeno poročilo v „C. Gl.“, pa bi imeli v našem listu dosti čedno in zanesljivo sliko o stanju naše cerkvene glasbe. Torej na vsak način: več dopisov! — Potem pa tudi, gg. naročniki, ne smete pozabiti svoje dolžnosti: točnega vplačevanja naročnine. Omenjam še tudi, — kar je bilo itak že naznanjeno v zadnji številki —, da smo morali radi večjih stroškov v tiskarni podražiti list za 1 K. Današnji številki smo priložili poštno položnice, ki naj se jih gg. naročniki čim prej poslužijo, zlasti oni, ki imajo poravnati že več let zaostale dolgove.

V glasbeni prilogi smo začeli z današnjo številko objavljati koralni Requiem (Missa pro defunctis cum Libera), prirejen od gosp. Kimovca. Pozneje — v štirih številkah če ne prej bo Requiem gotovo dotiskan — pridejo na vrsto zopet razne figuralne: slovenske in latinske skladbe. Skladeb za letošnje priloge imam sicer že dovolj na razpolago, ali vendar se gg. skladateljem tudi že za naprej priporočam. Skladbe pa naj bodo skrbno zložene, dostojnomelodiozne, naj se kaže v njih stremljenje po resničnem glasbenem napredku, in vsaka skladba naj nam poda zares nekaj novega!

Tako torej na delo! Sv. Cecilija pa naj prosi v nebesih za nas vse!

Stanko Premrl.

Knjižnica „Cecilijinega društva“.

Že je par let tega, kar se je pri tedanjem omizju v Alojzijevišču sprožila misel — ne vem od katere strani — naj bi se osnovala v Cecilijinem društvu knjižnica, ki naj bi zbrala vsaj ves cerkveno-glasbeni material, kar se ga je doslej obelodanilo, in ki naj bi tudi še zanaprej vestno zbirala vse, kar izide na cerkveno-glasbenem polju. Morda bi se privzelo tudi, kar sploh zraste na njeni slovenske narodne glasbe, vendar vsaj, kar je rodil cerkveno-glasbeni pokret med Slovenci od prvih časov do danes, to naj bi se vestno zbralo in ohranilo. Izključena seveda tudi niso tuja dela, toda ta — kakor slovenska svetna glasba — so le v drugi vrsti upoštevavanja vredna. — To so nekako misli dotičnega pomenka.

Zdi se mi, da je ta pomenek oziroma udejstvovanje tega pomenka prevelike važnosti za našo glasbeno zgodovino in za nje študij, pa tudi za

praktično uporabo zlasti pri pouku glasbene zgodovine v naši orglarski šoli in sploh za naš cerkveno-glasbeni napredek. Zdi se mi, da je treba to misel v dejstvo izpremeniti.

To je na videz sicer težavna stvar, toda če se stvari resno lotimo, se bo dala brez posebnega truda izvesti. Naj pri tem navedem svoje misli, ki naj bi jih gospodje, ki se za stvar zanimajo, izpopolnili, oni pa, ki naše cerkveno-glasbeno gibanje vodijo, pa izvedli. Da bo stvar bolj pregledna, si jo oglejmo po onem starem reku, oziroma vzorcu: quis, quid, ubi etc. . . .

Torej quis? Kdo naj dela? Kdo naj zbira gradivo? — Cecilijino društvo, oziroma, ker društvo zastopa odbor; odbor Cecilijinega društva naj to nalogo prevzame oziroma enega ali več odbornikov pooblasti, da v društvenem imenu iščejo, kjer bi bilo moč kaj dobiti. Če se loti posameznik, nima dovolj avtorizacije; jaz vsaj bi privatniku zlasti kakih važnih stvari ne hotel izročiti, čeprav pod pretvezo, da rabi za knjižnico. Če pa društvo kar tako na čelo stopi, ki ima najvišjo avtorizacijo od presvetlega gospoda kneza in škofa, nastane čisto drugo pravno stališče: zakaj dane so vse garancije, da se bo vsak donesek v realni namen obrnil, v resnici za to porabil, za kar je bil dan.

Quid? kaj? Na to sem že začetkoma odgovoril: vse kar je doslej slovenski duh ustvaril na polju cerkvene glasbe in kar bo še zanaprej na tem polju vzklilo in vzcvetelo in sicer ne le skladbe ampak tudi vsi spisi, vse brošure, polemike itd., ki se količkaj, čeprav le od strani in posredno dotikajo cerkvene glasbe. Nič bi seveda ne bilo napačno, če bi se sploh vsa slovenska glasba, tudi svetna, privzela, tako bi imel glasbeni zgodovinar, estet in praktični glasbenik vse gradivo zbrano, dana bi bila trdna podlaga za vsakršno znanstveno delo na tem polju.

Ubi? kje? v Cecilijinem društvu, to se pravi najbolje bi bilo, če se zveže z orglarsko šolo, kedar bo imela stalne prostore, saj iz orglarske šole oziroma od moč, ki bodo Cecilijinemu društvu in šoli na čelu, bo izhajala naše cerkveno-glasbeno življenje. Društvo kar tako bo pač težko kdaj imelo svoje prostore, šola pa stremi za tem, in če hočemo, da dobimo organistov in cerkvenikov, kakršnih si želimo, mora šola svoje stalne prostore dobiti, ne le kjer se bo pouk delil, ampak kjer se bo tudi vzgoja srca, vzgoja verske zavesti, vzgoja v življenju s Cerkvijo delila.

Quibus auxiliis? Kje jemati? — Tam kjer je! Najprej pri skladateljih, ki še žive; saj doslej so skladbe večinoma izhajale v zalogi skladateljev. Odbor Cecilijinega društva oz. njegov tajnik naj bi vse skladatelje povabil, naj mu brezplačno dopošljejo po en izvod svojih del za novo knjižnico. To za skladatelje ne bo nobena izguba, Cecilijinemu društvu pa, ki nima ravno s kronicami postlano, bo pa s tem odvzeto veliko breme. Zakaj ako bi moralo samo vse skladbe nakupiti, bi se nabrala tolikšna svota, ki je društvo, ki z vso silo komaj dolgovom uhaja, ne zmore. Skladateljem bi bilo to še v korist, zakaj knjižnica bi se rabila tudi v orglarski šoli pri pouku domače glasbene zgodovine, pri pouku petja itd. in tako bi bili bodoči organisti na marsikako skladbo oz. zbirko opozorjeni,

ki bi jim sičr celo življenje ne prišla pred oči. Častna dolžnost vsakega skladatelja bo, ko se knjižnica ustanovi, svoje proizvode brezplačno društvu odstopiti kot nekako zahvalo: saj bi pač marsikaterega imena ne čitali danes v vrsti cerkveno-glasbenih skladateljev, ako bi Cecilijino društvo ne bilo že toliko let z veliko požrtvovalnostjo med nami delovalo. Prav tako bo v bodoče moral vsak skladatelj ali založnik po en izvod svojih del knjižnici brezplačno darovati, saj bo izdajatelju le v korist. Cerkveno-glasbena komisija bo pač morala nad tem čuvati in, če treba, „dolžnostni izvod“ vstrajno urgirati.

Se na eno vprašanje odgovorimo (na ostala je odgovor že dan) quando? kedar začnemo? Čimpreje tembolje, oziroma vsaj ne predolgo odlašati zlasti ko bodo enkrat boljši prostori na razpolago.

Zbrati se mora torej, ako hočemo imeti pregled čez našo cerkveno-glasbeno literaturo, ne samo kar je naravnost za prakso uporabno, ampak vse kar je sploh rodil slovenski duh, vsaj vse, s čimer je pevajoč hotel dajati v gorečnosti srca, v polnosti verskega navdušenja slavo svojemu Stvarniku in njegovim Svetnikom.

Fr. Kimovec.

Štiridesetletni jubilej cerkvene pevke.

Redka slavnost se je na novega leta dan dopoldne vršila v primerno okrašeni veliki dvorani knezoškofjske palače. Vpričo presvetlega g. knezoškofa in skoro polnoštevilnega odbora cec. društva (navzoči so bili razun g. predsednika dr. Karlina odborniki Sattner, Steska, Foerster, Gerbič, Ferjančič in Premrl), ter vpričo precejšnega drugega izbranega občinstva, med katerim smo opazili dež. odbornika dr. Pegana, ravnatelja dež. muzeja prof. dr. Mantuanija, pevovodja „Ljubljane“ Svetka, več gg. bogoslovcev in zlasti mnogo cerkvenih pevk in pevcev z raznih ljubljanskih korov, se je vrli pevki gospodični Elizabeti Ihanovi izročila častna svetinja za njeno vstrajno štiridesetletno delovanje na koru naše stolne cerkve.

Predsednik cec. društva za ljubljansko škofijo in cec. društva župnije sv. Nikolaja dr. Karlin se je v svojem iskrenem nagovoru spominjal najprej našega cerkvenoglasbenega gibanja vobče, omenjal, da so se v zadnjem času po nekaterih krajih jela ustanavljati tudi župnijska cec. društva (pri nas pri oo. frančiškanih in potem pri ljubljanski stolnici), ki imajo namen na tamošnjih korih gojiti in pospeševati cerkveno glasbo v smislu Motuproprija Pija X. Glede petja in glasbe v stolnici omenja g. govornik, da se je že preje pod g. Foersterjem ravnalo v tem smislu in da se dobra cerkvena glasba goji tudi sedaj pod novim pevovodjem Premrlom. Pa tudi pridnim in vstrajnim cerkvenim pevcem in pevkam, ki žrtvujejo svoje moči za poveličanje službe božje, treba pripoznati njihove zasluge in se jih spominjati s hvaležnostjo. O gospodični Ihanovi, — pravi dalje g. govornik —, smo izvedeli, da sodeluje na stolnem koru že celih štirideset let. Priče tega dejstva sta prejšnji vodja stolnega kora, g. Foerster in sedanji, g. Premrl. Naprosili smo g. dež. predsednika, da pripozna in podeli omenjeni zaslužni cerkveni pevki častno svetinjo, in bili smo uslišani. Tako je prišlo do današnjega slavlja. G. predsednik izraža svoje veselje nad tem, da more društvo obhajati tako lepo in izredno slavnost, čestita slavljenci na povsem zasluženem visokem odlikovanju ter ji izroči častno svetinjo z dekretom vred. Obenem ji izroči tudi lep šopek z vanj vpletenimi sedmimi cekini, dar cec. društva sv. Nikolaja.

Globoko ginjena se je slavljenska zahvalila g. predsedniku in Presvetlemu za veselje in odliko, ki jo ji je preskrbelo cec. društvo.

Tudi Presvetli je imel kratek nagovor ter je slavjenko stavil za vzgled drugim pevcem in pevkam. Hvalil je zlasti njeno vstrajnost, ki naj bi našla ravno pri cerkvenih pevcih in pevkah mnogo posnemavcev.

Končno je prosil za besedo še dolgoletni vodja stolnega kora g. A. Foerster, ter je jubilatnjo, gospodično Ihanovo javno hvalil kot marljivo, točno, vestno in spretno pevko, ki mu je 38 let stala na strani kot resnična velika opora in je — kar treba še posebej pripomniti in povdarjati —, pela poleg svolega navadnega glasu (alta) po potrebi tudi prvi ali tretji glas (sopran ali tenor). Želi ji še mnogo let čvrstosti in zdravja. Iste želje in odkritosrčne čestitke so izražali slavjenki tudi drugi udeleženci lepe in vsposodbudne slavnosti. —

Bog živi vrlo pevko!

Dopisi.

Iz Idrije. Sv. Cecilijo smo praznovali kakor navadno že nekaj let. Zjutraj ob 7. uri je bila peta maša, pri kateri smo peli Gruberjevo „Missa dominicalis“. Gledamo namreč, da vsako leto drugo pojemo, in sedaj smo že v 13. na slovesen način praznovali ta dan.

Zvečer pa je bil koncert v novi Didič-evi dvorani. Bilo je solopetje, kvartet, velik zbor, šesteroglasni napev s kvartetom na galeriji, kot odmev s spremljevanjem orkestra. Ravno je sredi programa nastopil moški zbor, že je voditelj vzdignil taktirko za začetek, kar elektrika odpove. Egiptovska tema nastane po dvorani in stranski verandi. A to ne zmoti pevce. Zapojo z glave „Zastava že razvita je“, „Morje“, „Lepa naša domovina“ in v tem času je pa že monter vredil žice, da je zopet žarelo obilo luči, in program se je nadaljeval. Dve in pol uri je trajal koncert, in pavze so bile zelo kratke, ker se je menjavalo s petjem in orkestrom. Sredi koncerta je g. dekan izpregovoril nekoliko o pomenu lepe pesmi, kako se dandanes trudi pesnik, preden lepo misel okiti z blagodonečimi verzi, kako premišljuje skladatelj vsebino in išče melodijo in pazi pri harmoniji, kako bi pravo izrazil.

Še več dela daje pevcem, preden to, kar sta dva umetnika dovršila, ožive in zvonkim glasom uprizore. Naj se tudi reče: poeta nascitur, pesnik je že pri rojstvu dobil talent za pesništvo, vendar se mora še veliko učiti, da zadene pravo obliko. Enako skladatelj. Le po dolgem trudu bo došel na višek. Pevec pa mora še bolj naporno delovati, hoditi k večkratnim izkušnjam, preden dovršeno pogodi, kar sta mu dva umetnika ponudila. Zate se on — kot župni predstojnik očitno zahvali svojemu pevskeemu zboru, ki je tako mnogoštevilen, — šteje 20 pevk in 33 pevcev, skup 53 glasov — obenem pozdravlja vse navzoče prijatelje lepe pesmi, katerim naj ista večkrat v napornem stanovskem poslu oveseli užajeno dušo, razvedri sree, ter jih dviga iz podzemeljskih skrbi v zračne višave nebeške hčerke „Muzike“.

Bil je prav lep večer. Pevci so morali še marsikatero zapeti, ker le malokateri je zapustil pred polnočjo prostorno in lepo dvorano.

Gorica. Gospod urednik! Že sem držal pero v roki, da napišem stvarcn popravek, kakor se jih mnogo bere po časopisih, da ga prinese Vaš dični, meni zelo priljubljeni list; ker pa takega popravka ne znam popolnoma pravilno sestaviti, Vi pa se morda skrijete za tiste uredniške §§, in bi potemtakem moj popravek romal v nikdar siti koš, sem namero odložil na poznejši čas in čakal ugodne prilike, in evo je! Ni res, da sem bil v Ljubljani organist eno leto, to je dvanajst mesecev, res pa je, da sem tam z največjo potrpežljivostjo vzdržal le enajst mesecev, — toda zdaj k stvari, katero moram sporočiti, in obljubi, oziroma dolžnosti zadostiti.

Naznaniti moram veselo vest, da cecilijino društvo za Goriško nadškofijo še živi, da ni izginilo s površja; živi še, kar se je pokazalo ob priliki obč. zborovanja dne 24. novembra t. l. v dvorani centralnega semenišča. Pred zborovanjem je bila v cerkvi sv. Ignacija slovesna sv. maša, pri kateri so pevci Goriških cerkva skupno z gg. bogoslovci pod vodstvom vrlega, energičnega župnika Kokošarja izvajali krasno: Misa in hon. s. Francisci Ser. op. 11. Fr. Bieger; spremljevanje na štiri pihala so preskrbeli štirje vojaki, da se je kar stresalo! Škoda, da ni bilo več poslušavcev! zakaj skladba in proizvajanje pač zasluži, da

bi jo slišalo širše občinstvo! Introit, kom. koralno, Grad, Ožert, vokalno; vse dobro, vse lepo, vsi smo bili zadovoljni, najbolj pa gg. peveci, ki so nekako ponosno gledali čes: to smo jo!

Zborovanje pa je bilo nekako klaverno, ker je bilo število tako majčkeno; da ni bilo gg. bogoslovcev, gotovo bi nas bilo strah! zato hvala, čast jim, da so nam pregnali strah. Sploh mej mladimi gospodi glede cecilijanske ideje vlada precej živahno zanimanje in navdušenost. Le pogumno naprej, in število naj raste! Ker je pa po smrti g. D. Fajgelja v cec. društvu nastala velika zevajoča vrzel, je pač nujno želeli, da pride kdo mlajših in v tem pogledu odpomore. Torej pridi! G. Fajgelju pa več en, hvaležen spomin! Njegova pesem naj se razlega ne le po goriških, ampak tudi drugih cerkvah, naj dviga sreca kvišku! — Volitev odbora je pokazala sledeče: Vlč. g. Stacul, dekan v Gradiški, predsednik, vlč. g. župnik Kokošar, podpredsednik, Fr. Setničar, blag., P. Aleksander, tajnik, gg. A. Čargo, V. Vodopivec, Kr. Tomšič, Ferd. Simčič odborniki. Tedaj le vkup, obilo dela, mnogo vspeha!

Gospod urednik! gotovo bi radi vedeli, kako se imajo moji „malčki“. Ej, živahni so, živahni, še preveč! ko bi bili v petju tudi tako, no potem pa že. Kaj se hoče. Hvala Bogu da jih imam. Nekaj se že stori, četudi ne kaj posebnega; vedno je nekaj napredka. Nekateri odidejo, drugi ostanejo, tretji pridejo na novo v začetku šolskega leta, tako se tradicija ohrani, ko mlajši dobijo oporo pri starejših. — Do zdaj pojejo pet latinskih maš, seve le tri - oz. dvo-glasno; pač pa štiriglasno pojejo slovenske pesmi iz različnih zbirk — razume se, da k tri-oz. štiriglasnemu petju pripomorejo domači sobraje kleriki; hvala jim! — Največja težava je iskati primernih kompozicij, pesmi; a težava je vedno manjša, ker glasovni obseg teh malčkov postaja vedno večji. — Skratka moja trditve je ta: takega zbora, kakor je na Kapeli pri Gorici, ne najdete na celem Goriškem! Dvomno, kaj! Sprejmite blagohotno to poročilce; gibljemo se, delamo, vsak po svoje, z različnimi pripomočki, raznimi vspehi; cilj, namen pa je isti: — čast božja!

P. A. V.

Iz Senja meseca decembra 1910. — Oprostite gospod urednik, da se Vam tudi jaz malo oglasim v Vašem cenjenem listu in napišem par besedi o cerkv. petju v našem primorskem Senju. Obetam Vam že v početku, da hočem biti s svojim dopisom vrlo kratek. Fugit, fugit . . . tempus!

Bilo je dne 20. avgusta 1908, ko sem nastopil službo stolnega organista in pevo-vodja pri stolnici v Senju, obenem tudi kot učitelj petja in glasbe v semenišču in konviktu: »Ožegovičianum«; leto dni kasneje me je tudi visoka vlada imenovala za učitelja petja na real. gimnaziji. Petje ob mojem prihodu je bilo jako zanemarjeno, sicer pa ne govorim dosti o tem; najbolj znajo povedati naši gg. kanoniki, osobito Msgr. Vidas.

Pevski zbor ni bil nič kaj stalen, zato sem gledal, da se ustanovi stalni pevski zbor, kateri sestoji sedaj iz 15 delavk tobačne tovarne. Prej so pele tudi takozvane »franje«, a ker je vladala med njima vedno nekaka napetost in zavist, sem prišel do rezultata, da se da z delavkami glede petja bolje izhajati; zato sem ostal pri delavkah. Obredni jezik je tukaj staroslovenski (glagolica). Pete maše so vsaki dan, namreč korarske takozvane »konvencionalne maše«, a ob nedeljah je vedno maša z azistenco, pri kateri pojejo omenjene ženske; kadar je pa malo večji praznik ali pontifikalna maša, sestavim močan mešani zbor, pri katerem iz prijaznosti sodelujejo možje raznih slojev: nekoliko gimn. profesorjev, uradnikov, obrtnikov in dijakov, ob raznih prilikah pa sestavim tudi krepak moški zbor prej omenjenih gospodov in nekaterih gg. bogoslovcev. Pojemo tukaj to, kar imamo, — t. j. iz Kindlein-Kolander »Pjevnik-a«, Novakove »Cerkv. pjesmarice«, in prilog »Sv. Cecilije«, a večinoma pa moje skladbe. Pri svečanih sv. mašah pojemo »Staroslovensko mašo« od mene, razne koralne maše prirejene na staroslovenski tekst, katerim sem jaz spremljavo napisal, pojemo tudi »Hrvatsko miso« od Dugana in dve od mene.

Pri dijaških mašah v cerkvi Sv. Franja poje večasih moški, večasih mešani zbor. Pojejo tudi mnogo skladb iz Foersterjeve »Cantica sacra« I. in II. del, seve besedilo v hrvatskem prevodu, a v isti meri (metrum).

Vsak mora pripoznati, da se je v prilog razvoju cerkv. glasbe na Hrvatskem malo napravilo, dokler se ni v Zagrebu ustanovilo »Cecilijino društvo«, pri katerem se zelo agilni gospodje, ki se jim mora pripoznati, da v resnici delajo za cecilijansko idejo; seve, tako

svobodno se tukaj ne moremo razvijati kakor se n. pr. na Krauskem, ker razne prilike ne pripuščajo.

V Senju sem jaz takoj v semenišču počel klerike učiti raznih koralnih oblik in petja v dveh oddelkih. Kot pomožne knjige sem upotrebljavajal Haberlov: »Magister choralis« in Birkle: »Katechismus des Choralgesanges«.

Peti sem jih učil iz »Toni missae« (glagolske invocacije) in »Djelovi pjevane mise« in »Misala«, ker drugih koralnih obrednih knjig ni, zato smo več stvari iz latinskega priredili. Povem takoj, da ko sem prišel z reformo petja pri klerikih in jih počel učiti koralnih melodij, so se počeli starejši gg. kanoniki protiviti, češ da brez »novotarij« so se poprej razne funkcije opravljale, pa da bi se tudi lahko naprej. Pripominam pa, da so mi šli mlajši gg. kanoniki jako na roko in me podpirali v mojem delu; no kasneje so se duhovni sploh pomirili, in so tudi preje nasprotni gospodje začeli hvaliti, kako da naši kleriki lepo »popjevajo«. H koncu še omenim, da se pri nas dela na tem, da se osnuje »Cec. društvo« za senjsko škofijo in sicer kmalu po novem letu. Ob priliki kaj več!

Zdravstvujte!

Karol Adamič,

regens chori stolne cerkve.

Ljubljana. (Poročilo o frančiškanskem cerkvenem zboru.) Od zadnjega poročila, mes. septembra 1909, so se izvajale sledeče točke:

Maše: Rheinberger: A-dur šestkrat, A-mol trikrat, G-dur a capella šestkrat. — Goller: Missa S. Clementis Hofbauer desetkrat, Missa Loretto petkrat, S. Stephani trikrat, S. Gherardi sedemkrat. — Griesbacher: Mater admirabilis sedemkrat, S. Godehardi trikrat, Maris stella sedemkrat. — Ebner: S. Spiritus dvakrat. — P. H. Sattner: Missa seraphica trikrat. — Mitterer: Ss. Salvatoris dvakrat. — Filke: Lourds-maša dvakrat. — Pembauer Karol: Missa sol. dvakrat — Koralna »De Angelis« dvakrat. — Skupno 70 latinskih maš.

Gradualia: Mitterer: Benedicta es. — Gruber: Viderunt, Haec dies. — Witt: Tenuisti, Christus factus est. — Molitor: Tecum principium. — Sicer pa graduale recitiramo, ateluju pojemo.

Offertoria: Mitterer: Beata es, Ave Maria, Veritas mea, Laetentur coeli, Reges Tharsis. — Premrl: tri Ave Maria. — P. H. Sattner: In me magnificabitur, Orationes tuae. — Tresch: Domine Deus, Benedicite. — Witt: Justorum animae, Ave Maria, Diffusa est, Elegentur Stephanum, Reges Tharsis, Improperium, Dexteram Domini, Veni sancte, Constitues, Confirma. — Goller: Ave Maria, Domine non sum dignus. — Filke: Tuus sum coeli, Terra tremuit, Confirma. — Stehle: Angelus Domini. — Schaller: Confitebor, Benedicta es tu. — Gruber: Veritas mea.

Te Deum: Mitterer dvakrat, sicer vedno koral.

Sv. Telo: Filke, himne s spremljevanjem pihal.

Tantum ergo: Goller (dva zvezka), Lindtner, Caecilia.

Slovenske pesmi pojemo, kadar ni slovesne maše, od vseh boljših skladateljev, v novejšem času iz zbirke Foersterjeve, Premrlove itd. — Izkušnjo imamo vsak torek in petek zvečer ob šestih. Pevecv šteje zbor danes 27 in sicer 9 sopranov, 6 altov, 4 tenorje in 8 basov. Zbor dobiva vedno težje naloge, primeri maše Rheinberger, Pembauer, zato se ne le ohrani na doseženem stališču, marveč napreduje od leta do leta. Orgle igra vč. P. Jeronim Knoblechter in stoji podpisanemu krepko na strani.

P. Hugolin Sattner.

Oglasnik.¹⁾

Al. Mihelčič: **Božične pesmi** za solo, zbor in orgle Op. 11. Založil skladatelj. Tiskala Zadružna tiskarna v Ljubljani. Prodaja Kat. Bukvarna. Cena part.: K 1-40. — To je

¹⁾ V oglasniku bomo prinašali samo dobre in priporočila vredne cerkvene skladbe. Glede domačih skladb omenjam, da bomo priporočali le od knezoškof. ordinariata potrjene cerkvene skladbe. Obenem opozarjam o tej priliki domače gg. skladatelje, da so po določilih zadnje ljubljanske sinode **dolžni** vsako cerkveno skladbo, preden jo dajo v tisk, predložiti kn. šk. ordinariatu (oz. škofijski cerkvenoglasbeni komisiji) v pregled.

zbirka petero prav čednih, vseskozi v cerkvenem duhu zloženih pesmi. Mihelčič ne kaže sicer v svojih skladbah posebno bogate invencije, a vobče treba imenovati njegove skladbe dobre, solidne, porabne. Tudi se opaža, da napreduje. Med ravnokar izdanimi pesmimi je gotovo najlepša tretja. Lepo stopnjevaje se razvijata sopranova in tenorova melodija, istotako fina in izbrana je harmonizacija, oboje preveva pristna božična miloba; zaključuje pa pesem krepak in sigurno izveden zbor. Pesmi toplo priporočam.

Joh. Schweitzer: **30 Marienlieder im Volkston**, alte und neue, für eine oder zwei Singstimmen. (30 Marijinih starejših in novejših pesmi za en ali dva glasa.) IX. izdaja. Freiburg (Breisgau) in Dunaj. Založba Herderjeva. — Cena knjižici 36 vin. Te pesmi bi bile zelo primerne za naše Marijine družbe. Treba bi jim bilo podložiti le slovenske tekste. Skladbice so preproste, a iskrene in gorko občutene. Po svoji pristni izvirnosti in toplem izrazu se odlikujejo predvsem starejše; pa tudi novejše, med katerimi je enajst Schweitzerjevih, so zložene v lahkem, nežno-prikupljivem in — kar za praktično uporabo tudi precej odločuje — v korektnem dvoglasnem stavku. Spremljevanje na harmoniju je tiskano posebej in stane: K 1-20. S. P.

Razne reči.

— Pri koncertu »Ljubljane« dne 8. jan. t. l. so se z velikim uspehom izvajale sledeče Gerbičeve cerkvene skladbe: Sanctus in Benedictus iz maše v čast presv. Srcu Jezusovemu in Ave Marija za ženski zbor ter dve soli s spremljevanjem klavirja, harmonija in dveh gosli.

— Naš domači skladatelj P. Hugolin Sattner pripravlja velik oratorij »Marijino vnebovzetje« (Assumptio B. M. V.) za soli, zbor in orkester. Skladba bo obstajala iz treh delov: I.) Dormitio, II.) Assumptio, III.) Coronatio. Dva dela sta že dovršena, in tudi tretjega namerava g. skladatelj dovršiti — če Bog da — še letos. Kakor nam je mogoče soditi po dovršenih delih, bo cela kompozicija krasna in vrozanimiva ter bo pomenjala zopet precejšen napredek v slovenski glasbi in slovenski kulturi.

— Od 29. maja — 3. julija t. l. se bo vršil v Londonu IV. mednarodni glasbeni kongres. Obsegal bo šest sekcij: 1) zgodovino, 2) etnografijo, 3) teorijo, akustiko in estetiko, 4) cerkveno glasbo, 5) glasbene instrumente, 6) bibliografijo, organizacijo in razne dandanašnje aktualne glasbene zadeve. Predavanja se bodo lahko vršila v nemškem, angleškem, francoskem, laškem in latinskem jeziku.

— »Sv. Cecilija«, list za cerkveno glasbo z glasbeno prilogo, glasilo cec. društva v Zagrebu je z ravnokar izišlo 12. štv. dovršil IV. letnik. Urednik lista je Milan Zjaltić, urednik glasbene priloge Franjo Dugan. List izhaja vsak mesec in stane 5 K na leto, za dijake 3 K. Dobro urejevani bratski list priporočamo tudi slovenskim ceciljancem.

Darovi

	za nove orgle v ljubljanski orglarski šoli.	K
(Prenos I. izkaza)		306.—
Neimenovan v Ljubljani		25.—
Župnija Gorje na Gorenjskem		10.—
G. Jos. Sicherl, organist v Ribnici		5.—
Vlč. g. Fr. Dolinar, župnik v Cerkljah pri Kranju		10.—
G. Ant. Košnjek, cerkovnik v Cerkljah pri Kranju		20.—
	Skupaj	376.—

Vsem p. t. darovalcem Bog povrni! Hvaležno bomo sprejemali in bilježili nadaljne darove.

Današnjemu listu je pridejana 1. štev. prilog.

Odgovorni urednik lista in glasbene priloge **Stanko Premrl**.
Zalaga Cecilijino društvo. — Tiska Zadržna tiskarna v Ljubljani.